

Monolog børn

(Ser på sine træmænd) Det her må være den største samling træmænd i hele Småland. Der er ingen, der har lavet så mange skarnsstreger som mig. *(Sætter den halvfærdige mand på hylden)* Den kan jeg lave færdig en anden dag. De er vel i gang med selskabet nu, kan jeg tænke mig, mens jeg – jeg skal sidde her, til jeg sulter ihjel. Den er jeg bare ikke med på, for nu er jeg sulten. *(Han prøver døren)* Nej, far har ikke glemt at sætte kroen på. *(Han kigger ud af vinduet og ser længselsfuldt på spisekammeret)* Derinde er der masser af mad. Og der er måske ikke låst. *(Ser ned)* Fy for pokker, sikke en masse brændenælder – der vil jeg ikke hoppe ned. *(Emil tænker lidt. Så tager han et bræt og skubber det over til spisekammerets vindue, der står åbent, kun med et lille gardin mod fluerne. Han klatrer stille og sammenbidt derover og skubber brættet tilbage i værkstedet)* Den klarede jeg fint. *(Prøver døren)* Nej, den er også låst. Nogle gange er Line lidt for ordentlig, men her behøver jeg i hvert fald ikke at sulte ihjel.

Monolog voksne

Nu er jeg virkelig vred! Jeg VIL ud. Så må det blive gennem vinduet. *(Anton stikker hovedet ud af det lille vindue over døren. Han forsøger at mase sig ud, men sidder fast, når han er halvvejs.)* Bare man er tilstrækkelig vred, så... *(Stønner)* ... det var da mærkværdigt. Nej, det går ikke. Nu kan jeg minsandten hverken komme frem eller tilbage, jeg bliver nødt til at hænge her... og nu begynder det selvfølgelig at regne... og ikke et menneske kommer og hjælper mig... Hallo! Alma, Alfred, Line...! Nej, de er stokdøve... Er der da overhovedet ikke en eneste i hele Lønneberg, der skal bruge dasset...? Men stakkels den, der kommer som den første... for jeg er lige i humør til at slå hovedet ned i maven på hvem som helst.